

community

The New Apostolic Church around the world

04/2017/AI

Pentakosti 2017 në Vjenë (Austri)

Editoriali: Të shpallësh
lavdinë e tij

Shërbesë fetare për
Pentakost: Efektet e
dhuntisë së Shpirtit të
shenjtë

Mësim kishtar: Qënia e
larguar nga kjo jetë

New Apostolic Church
International

Të shpallësh lavdinë e tij

Të dashur motra e vëllezër të besimit,

motoja e vitit „Qoftë lëvdur Perëndia, Ati ynë“ na shoqëron gjatë të gjithë vitit – po, madje gjatë të gjithë jetës sonë. Është detyrë dhe njëkohësisht domosdoshmëri e një të krishteri për ta njohur përherë e nga e para madhësitinë e krijimit hyjnor, për ta falenderuar për këtë Perëndinë dhe për ta lavdëruar atë.

Pasi i kemi njohur të gjitha qeniet si krijim, dëshirojmë që nga kjo njohje ta falenderojmë dhe ta lavdërojmë Perëndinë, Krijuesin. Pastaj krijohet edhe një dëshirë e tretë: Për të shpallur lavdinë e tij.

Po si e bëjmë ne këtë në jetën tonë?

Atëherë kur sillemi si fëmijë Perëndie. Le ta shpallim atë që kemi njohur dhe për çfarë jemi mirënjohës.

- Ne e falim tjetrin – pasi Perëndia na fal.
- Ne kërkojmë shpëtim – për të gjithë njerëzit edhe për ata, të cilët na kanë lënduar.
- Ne jemi plot besim – në dijen se asgjë nuk mund ta pengojë Perëndinë për të na dhënë Mbretërinë e tij.
- Ne po zhvillohemi – Perëndia ka vënë brënda nesh një jetë, e cila duhet të shpaloset.
- Ne kontribuojmë për unitet – në dijen se të gjithë njerëzit kanë vetëm një Perëndi dhe një At.

Foto: NAK International

- Ne fokusohemi – mbi jetën e përjetshme, trashëgiminë e Perëndisë. Ajo është më e rëndësishmja në jetën tonë.

Nëse të gjithë do të vepronin kështu, prej kësaj do të rritet një bekim – si për veten ashtu edhe për tjetrin.

Të fala të përzemërta, i juaji

Jean-Luc Schneider

Efektet e dhuntisë së Shpirtit të shenjtë

2000 pjesëmarrës të shërbesës fetare në sallën e Koncertit të Vjenës (Austri) dhe qindra mijëra dëgjues nëpër bashkësitë kudo në botë: shërbesa fetare u transmetua në të gjitha kontinentet

Foto: Oliver Rütten

Të dashur motra e vëllezër, për këtë Pentakost do të dëgjojmë si zakonisht një lexim biblik. Sot një fragment nga letra e Palit drejtuar Romakëve.

Leximi nga Romakëve 8,9–11;14–17:

„Nëse fryma e Perëndisë banon në ju, ju nuk jeni më në mish, por në Frymë. Por në qoftë se ndokush nuk ka Frymën e Krishtit, nuk është i tij. Dhe nëse Krishti është në ju, trupi është i vdekur për shkak të mëkatit, por Fryma është jetë për shkak të drejtësisë. Por në qoftë se Fryma e atij që ringjalli Krishtin prej së vdekurish banon në ju, ai që e ringjalli Krishtin prej së vdekurish do t’u japë jetë edhe trupave tuaj vdekatarë me anë të Frymës së tij që banon në ju. [...] Sepse të gjithë ata që udhëhiqen nga Fryma e Perëndisë, janë bij

Veprat e apostujve 2,4

„Kështu, të gjithë u mbushën me Frymën e shenjtë dhe filluan të flasin në gjuhë të tjera, ashtu si Fryma e shenjtë ua jepte atyre të shpreheshin.“

të Perëndisë. Sepse ju nuk keni marrë një frymë skllavërie, që të keni përsëri frikë, por keni marrë frymën e birësisë, me anë të së cilës ne thërrasim: Aba, o Atë! Vetë Fryma i dëshmon frymës tonë që jemi bijë të Perëndisë. Dhe nëse jemi bij, jemi edhe trashëgimtarë të Krishtit, nëse vuajmë bashkë me të, që edhe të përlevdohemi bashkë.

Të dashur motra e vëllezër, sot po festojmë një festë që për ne ka një rëndësi të veçantë. Pentakosti është festa e lindjes së kishës së Krishtit. Ne e dimë se për Pentakost apostujt dhe të gjithë dishepujt që ishin mbledhur bashkë me ta u mbushën me Shpirt të shenjtë. Ky ishte plotësimi i premtimit, të cilin Jezusi u kish dhënë. Shpirti i shenjtë erdhi mbi ta dhe të gjithë filluan të flisnin në gjuhë të ndryshme, në mënyrë që t'ja predikonin Ungjillin hebrejve të shumtë që kishin ardhur nga të gjitha anët e botës.

Njerëzit që besuan më vonë në Jezu Krisht e morën dhuntinë e Shpirtit të shenjtë me anë të vendosjes së duarve mbi kokë dhe lutjes së apostujve. Bibla tregon për raste të veçanta, në të cilat bashkë me dhuntinë e Shpirtit të shenjtë u dhanë edhe dhunti të tjera. Disa morën dhuntinë e të folurit në gjuhë të panjohura, të tjerë dhuntinë e shërimit të sëmurëve dhe përsëri të tjerë dhuntinë e profecisë. Perëndia donte të tregonte me këtë, që apostujt e tij janë të dërguarit e Jezusit. Këto shenja duhet të kontribuonin për të forcuar besimin në dërgimin e apostujve. Apostuli Pal me mënjorinë e tij ka bërë të qartë se këto dhunti nuk kanë rëndësi për shpëtim. Vendimtare për shpëtimin është rilindja prej ujit dhe shpirtit, si dhe zhvillimi i krijesës së re në Jezu Krisht, pra nuk janë të rëndësishme dhuntitë.

Si të krishterë apostolik të rinj ne besojmë se e kemi marrë dhuntinë e Shpirtit të shenjtë me anë të vendosjes së duarve mbi kokë dhe lutjes së një apostuli. Ky është një element i rëndësishëm i besimit tonë dhe është shprehur po kështu edhe në artikullin e tetë të dëshmisë tonë të besimit.

Nëpërmjet Vulës së shenjtë ne kemi marrë dhuntinë e Shpirtit të shenjtë dhe kështu edhe të qënurit fëmijë Perëndie. Kjo nuk do të thotë se njerëzit e tjerë nuk mundën të jenë fëmijë të tij. Perëndia është Ati i të gjithë njerëzve, pasi Ai i ka krijuar ata. Çdo të krishterë i lejohet të dallojë në Perëndinë Atin e tij qiellor, që e do atë, që përkujdeset dhe i dhuron atij shpëtim. Pra të mos mendojmë se vetëm ne jemi fëmijë të tij dhe të gjithë të tjerët jo. Ky term „fëmijë Perëndie“ i referohet diçkaje tejet të veçantë: një marrëdhënie e

veçantë me Perëndinë dhe një thirrje e veçantë. Bashkë me dhuntinë e Shpirtit të shenjtë, ne kemi marrë kushtin paraprak për t'u bërë të parëlindur dhe për të hyrë si të tillë në Mbretërinë e tij, për të qenë trashëgimtarë të Perëndisë atje dhe bashkëtrashëgimtarë të Krishtit. Ky është kuptimi i të qënurit fëmijë Perëndie. Ne jemi thirrur për t'u bërë të parëlindur, për të hyrë si të parë në Mbretërinë e Perëndisë. Kjo duhet të jetë e qartë, aty ku janë të parët ka edhe të tjerë që vijnë më pas. Perëndia dëshiron t'ja dhurojë të gjithë njerëzve bashkimin me të në Krijimin e ri. Këtë doja ta sqaroja thjesht edhe një herë.

Ne besojmë fort në marrjen e Vulës tonë së shenjtë, ne besojmë fort që e kemi marrë dhuntinë e Shpirtit të shenjtë.

Të dashur motra e vëllezër, është e rëndësishme për detyrën, misionin tim, për të punuar që sot për forcimin e këtij besimi, që të vazhdojmë të besojmë fort në marrjen e dhuntisë së Shpirtit të shenjtë gjatë Vulës së shenjtë, pasi është pikërisht ky besim kushti paraprak që dhuntia e Shpirtit të shenjtë të mund ta shpalosë ndikimin e

saj. Nëse do të ndodhte që ky besim të dobësohej, atëherë dhuntia e këtij shpirti nuk do të mund të bëhej krejtësisht e efektshme. Për këtë arsye është kaq e rëndësishme që ne të besojmë fort në marrjen e Vulës tonë të shenjtë.

Po si ndikon dhuntia e Shpirtit të shenjtë? Pali ka shkruar se aty ku është i pranishëm besimi në dhuntinë e Shpirtit të shenjtë, lejon të udhëhiqesh prej këtij shpirti; ai ka diçka për të thënë në zemrat tona. Atëherë shpirti i Perëndisë na thotë, ti je një fëmijë Perëndie, ti ke një at që të do, ke një at që dëshiron të të çojë si të parëlindur në Mbretërinë e tij. Ai që lejon të udhëhiqet prej shpirtit, thotë pastaj si Pali „Aba, i dashur At“. Kjo do të thotë se ai beson që Ati kujdeset për të, ashtu siç edhe u kujdes për Birin e tij kur ky ishte në këtë botë. Ati u kujdes që Jezu Krishti të mund ta përmbushte misionin e tij dhe të mund të kthehej përsëri në bashkim me të.

Edhe ne themi „Aba, i dashur At“: Ti i gjithëfuqishmi, je Ati im. Ti do të kujdesesh që gjithshka të shkojë mirë dhe që unë të mund të hyjë në bashkimin e përjetshëm me ty. Shpirti i shenjtë i thotë shpirtit tonë: Qëndro i qetë, Ati yt kujdeset për ty. Kjo na jep një qartësi, një pjekuri, e cila bazohet në besimin tonë.

Pali thoshte: „Na fyejnë, kështu ne bekojmë; na përndjekin, kështu ne durojmë“ (1Kor 4,12). Kjo pjekuri, që mungon

Besimi është kushti, që dhuntia e Shpirtit të shenjtë të mund ta shpalosë efektin e saj.

kaq shumë në kohët e sotshme është një efekt i dhuntisë së Shpirtit të shenjtë. Ati është aty, ai kujdeset për ty. Ky është efekti i parë i dhuntisë së Shpirtit të shenjtë.

Ai që e ka këtë dhunti, që beson në të dhe lejon të ndikohet prej saj, udhëhiqet po ashtu drejt njohjes së lavdisë së Perëndisë. Përmes Shpirtit të shenjtë atij i zbulohet lavdia e Perëndisë. Ai që mund të dallojë lavdinë e Perëndisë në të shkuarën, në të tashmen dhe në të ardhmen, flet një tjetër gjuhë. Ai mund të dallojë se çfarë ka bërë Perëndia në të shkuarën. Ai nuk fokusohet më mbi të gjitha ato që njerëzit i kanë bërë në të kaluarën. Ai nuk flet shumë as për të gjitha ato që ka arritur vetë. Duke e njohur lavdinë e Perëndisë ai e di se: Perëndia ka bërë gjëra të mëdha mbi mua, le të gëzohemi dhe të jemi të lumtur. Ai është plot mirënjohje, sepse mund ta dallojë punën e Perëndisë në të kaluarën. Aty ku mund të shpalosen dhuntitë e Shpirtit të shenjtë krijohet mirënjohja.

Tek ai që mund të shpaloset dhuntia e Shpirtit të shenjtë, mund të dallojë po ashtu edhe rreziqet e së tashmes. Ai e di saktësisht se rreziku më i madh qëndron në faktin që ngjarjet si sprovat më largojnë nga Perëndia. Për të përparësi

ka: Çfarëdo që të përjetoj, unë nuk dua të ndahem nga Perëndia! Nuk dua të largohem asnjë hap prej Jezusit. Kjo ka prioritet. Prandaj ai e vlerëson krejt ndryshe të tashmen bashkë me rreziqet e saja.

Shqetësimi i tij është për të qëndruar në bashkim me Perëndinë dhe për ta bërë akoma më të fortë këtë bashkim. Aty krijohet vigjilenca, një efekt i dhuntisë së Shpirtit të shenjtë.

Mirënjohje për të shkuarën, vigjilencë në të tashmen dhe gëzim për të ardhmen.

Ai që lejon të udhëhiqet nga Shpirti, që merret me lavdinë e Perëndisë në të ardhmen është plot gëzim. Ai e di se çfarë e pret. Ai e di se çfarë do të ndodhë dhe gëzohet për këtë. Kjo është një gjuhë krejt tjetër nga ajo

që dëgjon zakonisht rreth vetes.

Mirënjohje për të shkuarën, vigjilencë në të tashmen dhe gëzim për të ardhmen – e ku gjehet diku tjetër kjo?

Pali ka bërë të qartë po ashtu se bashkë me dhuntinë e Shpirtit të shenjtë, në zemrat tona është derdhur edhe dashuria e Perëndisë, thënë ndryshe, aftësia për të dashur si Jezu Krishti. Natyrisht që kjo varet prej vullnetit tonë, pasi jemi njerëz që jetojmë të lirë. Nëse do, atëherë edhe

Për të predikuar u thirrën apostuli i distriktit Bernd Koberstein nga Gjermania (majtas) dhe apostuli i distriktit John L. Kriel nga Afrika e Jugut (djathtas).

mundesh. Ky është mesazhi. Bashkë me dhuntinë e Shpirtit të shenjtë, ti ke marrë aftësinë për të dashur si Jezusi. Tani kjo varet prej vullnetit tënd.

Kjo dashuri ka ndikim. Ndër të tjera ajo bën, që të përpiqemi për t'ja shpallur edhe tjetrit shpëtimin. Pasi e duam tjetrit, ne dëshirojmë që edhe ai të hyjë sa më shpejt që të jetë e mundur në bashkimin e përjetshëm me Perëndinë. Ne dëshirojmë ta ndajmë me të thesarin e madh që kemi, Jezu Krishtin. Për këtë ne duam të flasim gjuhën e tij, ashtu si nxënësit atëherë për Pentakost. Perëndia, bashkë me dhuntitë e marra u kishte dhënë atyre aftësinë për ta shpallur Ungjillin në gjuhë të tjera, në gjuhën e atyre që kishin ardhur për në Jeruzalem.

Të dashur motra e vëllezër, mbi këtë dëshiroj të vendos edhe një pikë kryesore: Le t'ja sjellim tjetrit më afër Ungjillin duke folur në gjuhën e tij – jo në gjuhën tonën. Kjo nuk ka të bëjë fare me anglishten, frëngjishten, spanjishten, rusishten apo gjermanishten. Ne kemi një shembull të madh, ky është Biri i Perëndisë. Ai donte t'u shpallte njerëzve Lajmin e gëzuar. Ai këtë nuk e bëri nga qielli. Ai u bë njeri dhe ndau fatin me

njerëzit, jetoi siç jetuan ata, vuajti ashtu siç vuajtën ata, ndau me ta gjithshka, u qëndroi atyre shumë pranë. Ai mundi të fliste gjuhën e tyre sepse ishte bërë si ata, domethënë njeri i vërtetë.

Për të mësuar një gjuhë, si fillim duhet njëherë të dëgjosh. Njerëzit sot e kanë harruar krejtësisht këtë. Secili dëshiron të flasë. Por kjo shkon përtej kësaj. Ne nuk duam veçse ta dëgjojmë të afërmin tonë. Ne duam po ashtu të ndiejmë bashkë me njerëzit që na rrethojnë, të ndajmë singjerisht bashkë me të frikën, vuajtjen apo gëzimin e tij, që ai të dallojë: ky interesohet për mua. Kjo dhëmbshuri ia hap zemrën më pas dhe e bën atë marrës të mesazhit tonë, mesazhit të gëzuar: Perëndia të do, ai dëshiron të të shpëtojë. Ne kemi gjetur Jezu Krishtin, eja me ne, ai është aty edhe për ty! Kjo fazë dhëmbshurie është tejet e rëndësishme. Le ta flasim gjuhën e tjetrit, sepse duam ta ndajmë bashkë me të shpëtimin.

Edhe një pikë tjetër shumë e rëndësishme: Ne duam që edhe brezi i ardhshëm, fëmijët tanë, të rinjtë tanë ta njohin shpëtimin. Zakonisht fëmijët e marrin Vulën e shenjtë sa janë ende shumë të vegjël. Është bindja e besimit tonë, që gjatë marrjes së Vulës së shenjtë fëmija ka marrë dhuntinë e Shpirtit të shenjtë. Por të gjithë ne e dimë se kjo nuk mjafton me kaq. Që dhuntia e Shpirtit të shenjtë të mund ta shfaq efektin e saj, tek fëmija, tek i riu duhet të rritet besimi. Ai duhet të besoj se e ka marrë dhuntinë e Shpirtit të shenjtë dhe se kjo është diçka unike, diçka e jashtëzakonshme dhe këtu qëndron problemi.

Një pjesë e fëmijëve tanë, e të rinjve tanë supozojnë: Po, ne i përkasim kishës Apostolike të Re. Por besimi në dhuntinë e Shpirtit të shenjtë nuk është gjithmonë i pranishëm dhe një pjesë e të rinjve tanë thjesht qëndrojnë larg pas konfirmacionit, pasi nuk mund ta dallojnë vlerën e kësaj dhuntie. Të dashur motra e vëllezër, këtu kërkohe mi ne!

Si mundet ta shpjegojmë në gjuhën e tyre, se sa e rëndësishme dhe efektive është dhuntia e Shpirtit të shenjtë që ata kanë?

Nuk shërben fare, nëse flasim keq mbi të tashmen dhe botën, që të duam t'ju sqarojmë sesa e keqe është jeta në këtë botë – por po mbete apostolik i ri do të mund t'ju shmangesh të gjithave! Nuk shërben absolutisht asgjë t'ju

pikturosh një të ardhme apokaliptike dhe t'ju thuash, nëse nuk je besnik do të të presë diçka e keqe. Po ashtu nuk shërben as dhënia e një kodi sjelljesh: Këtë duhet ta bësh dhe kjo nuk të lejohet ... Kjo padyshim nuk është gjuha e tyre. Nuk jam i sigurt, nëse kjo ka qenë ndonjëherë gjuha e ndonjërit, por le të mos flasim për këtë. Ne merremi me të tashmen. Unë bashkë me apostujt e distrikteve dhe apostujt e tjerë mendojmë shumë se si mund t'ja shpallim fëmijëve tanë në gjuhën e tyre Ungjillin. Si mund t'ja shpjegojmë se është shumë e rëndësishme dhuntia e Shpirtit të shenjtë? Po i kthehem edhe një herë asaj që sapo u tha. Duke iu komunikuar që falë efektit të dhuntisë ata mund të kenë atë maturi, pjekuri sa të mund të bëhen të fortë brënda qenies së tyre. Për këtë arsye, ata nuk është se do të kenë me patjetër një jetë më të mirë dhe se do të mbeten të mbrojtur nga të gjitha vuajtjet dhe të ligat. Po njësoj si ne, ata duhet të përballojnë shumë gjëra. Megjithatë, jeta e tyre do të bëhet krejt ndryshe pasi e zotërojnë këtë maturi prej besimit dhe janë të fortë në brëndësi të qenies së tyre. Kjo i motivon të rinjtë tanë. Nëse ne do të mund t'ju sqaronim atyre se me dhuntinë e Shpirtit të shenjtë ke mundësinë, aftësinë për t'i dashur të gjithë pa rezerva, pa kushte, thjesht vetëm duhet ta duash dhe atëherë do të mundesh, kjo i motivon të rinjtë, për këtë jam i bindur. Ata i motivon nëse do të mund t'ju shpjegojmë se nëpërmjet dhuntisë së këtij shpirti ke mundësinë për të vepruar me Jezusin dhe për të ndihmuar që të gjithë njerëzit të gjejnë shpëtim në Jezu Krisht. Ti nevojitesh dhe je thirrur për të bashkëvepruar

për shpëtimin e njerëzve, ti mund të jesh një bekim për shumë njerëz.

Kështu duam t'ja sjellim Ungjillin, mesazhin e gëzuar më pranë të rinjve, fëmijëve tanë. Por vetëm predikimi dhe të folurit nuk mjaftojnë, kjo nuk bind askënd. Ne duhet ta jetojmë vetë atë! A e perceptojnë fëmijët tanë – dhe këtu shikoj edhe veten – se ne e zotërojmë këtë qartësi, këtë maturi prej besimit? A mund ta perceptojnë ata që ne mund t'i duam me të vërtetë të gjithë, nëse duam? A mund ta ndiejnë, se ne e kemi të domosdoshme për t'i ofruar tjetrit shpëtim dhe se kemi dëshirën që të gjithë njerëzit të gjejnë veten në Jezu Krisht? Kjo është detyra jonë në mbarë botën. Sigurisht që çdo njeri, qoftë i rritur apo fëmijë mbetet një njeri i lirë, që mund të vendosë për ose kundër Jezusit. Ne nuk mund dhe nuk duam të detyrojmë askënd, kjo nuk do të përkonte me vullnetin e Perëndisë. Por ne nuk duam as t'ja bëjmë vetes fare të thjeshtë dhe të themi, koha dhe rrethanat janë tani kështu siç janë! Rrethanat dhe ngjarjet kohore nuk janë një justifikim për ne dhe në asnjë mënyrë nuk e pakësojnë përgjegjësinë tonë.

Prandaj është kaq e rëndësishme, që së pari të forcojmë besimin në marrjen e Vulës tonë të shenjtë dhe të punojmë për këtë. Po, ne e kemi dhuntinë e Shpirtit të shenjtë. Me këtë dhunti unë mundem të them, „Abba, i dashur At, unë kam besim tek ti!“ Nëse më fyejnë, kështu unë bekoj, nëse më përndjekin unë duroj. Po, unë dua të dua më shumë

Për festimin e Darkës së shenjtë apostuli i distriktit Markus Fehlbaum hap kupat

dhe unë mundem. Po, unë dua të gëzoj për të ardhmen, po, unë dua të jem një vegël në dorën e Perëndisë. Nëse kjo mundet të vërehet tek ne, nëse këtë e jetojmë vetë, atëherë mund të kontribuojmë që besimi i fëmijëve, i të rinjve tanë në marrjen e Vulës së tyre të shenjtë të forcohet. Atëherë ata mund ta përjetojnë më shpesh veprimin e dhuntisë të Shpirtit të shenjtë.

Pas predikimit të apostujve të distrikteve, apostuli kryesor tha: Tani dëshirojmë të kalojmë në festimin e marrjes së Darkës së shenjtë, të përgatitemi, të pendohemi e të mendojmë intensivisht për këtë. Këtu nuk bëhet fjalë për ta bërë ndokënd që ta vrasë ndërgjegjja. Unë vetëm bëj pyetjen: Çfarë ke bërë ti me dhuntinë e Shpirtit të shenjtë, a mundi ajo të shpalosej krejtësisht? — I dashur Zot, unë mund ta kisha bërë edhe më mirë, më dhuro mëshirë, më dhuro mundësinë për një fillim të ri!

Jam i bindur se kushdo që paraqitet kështu para Zotit, e përjeton këtë mëshirë dhe këtë fillim të ri. Darka e shenjtë është po ashtu edhe një festë mirënjohjeje. Le ta shprehim pra sot këtë mirënjohje ndaj Perëndisë, ndaj Shpirtit të shenjtë! Që ta përfytyrosh Shpirtin e shenjtë, është gjithmonë paksa e ndërlikuar. Atin mund ta përfytyrosh më lehtë. Krijuesi është tepër konkret dhe figura atërore është e thjeshtë për t'u imagjinuar. Biri i Perëndisë është shumë konkret në Jezu Krisht. Këtë mund ta imagjinojmë goxha mirë. Por çfarë duhet imagjinuar me Shpirtin e shenjtë? Ne kemi nevojë gjithmonë për figura.

Perëndinë mund ta dallosh në veprimin e tij. Po ashtu, edhe ndikimin e Shpirtit të shenjtë mund ta dallojmë shumë

qartë. Pa ndikimin e Perëndisë, pa ndikimin e Shpirtit të shenjtë ne do të dëgjonim veçse leksione, por jo fjalën e Perëndisë. Këtu bëhet për ne vërtetë konkrete. Çfarë do të ishim po të dëgjonim vetëm leksione dhe predikime por jo fjalën e Perëndisë? Pa ndikimin e Shpirtit të shenjtë ne sigurisht që mund ta festojmë Darkën e shenjtë, por kjo nuk do të ishte Trupi dhe Gjaku i Krishtit, do të ishte veçse një festë përkujtimore. Por meqë Perëndia, Shpirti i shenjtë vepron, ne mund ta festojmë Darkën e shenjtë dhe të kemi një bashkim me Jezu Krishtin. Meqë ne e kemi dhuntinë e Shpirtit të shenjtë, ai mund të bëjë prej nesh një krijesë të re. Ai mund të na çojë në bashkim të përjetshëm me Perëndinë. Edhe pse nuk mund ta përfytyrojmë dot – ne jemi nga zemra mirënjohës për veprimin e Shpirtit të Perëndisë.

Tani le të dalim bashkarisht para Perëndisë me dëshirën: Zot, unë dëshiroj të kontribuoj më shumë që edhe fqinji im ta dojë Jezu Krishtin. Zot, më ndihmo të kontribuoj që edhe brezi i ardhshëm të mund ta njohë dhe përjetojë ndikimin e Shpirtit të shenjtë. Unë nuk kam ndonjë strategji, as apostujt e distrikteve, për atë se çfarë duhet bërë për të ardhmen me qëllim që të gjithë të rinjtë, të cilët janë konfirmuar të mbeten besnik. Parë nga perspektiva njerëzore kjo as nuk mund të planifikohet. Këtë mund ta bëjë vetëm Perëndia. Ai mund ta bëjë që njerëzit të besojnë dhe të mbeten besnikë.

Nëse të gjithë ne, në një rreth të tillë kaq të madh do ta kemi dëshirën, i dashur Perëndi na ndihmo, ne duam të bëjmë atë çfarë mundemi, që edhe brezi i ardhshëm të mbajë atë çfarë ti iu ke dhënë atyre, këtu Perëndia nuk do të mund ta anashkalonte këtë dhe të mos e vinte re! Perëndia do të na ndihmojë! Le ta kemi vullnetin për këtë!

MENDIME KYÇE

Ne besojmë në të qënurit tonë fëmijë Perëndie. Prania e dhuntisë së Shpirtit të shenjtë brenda nesh është e dallueshme në

- besimin tonë ndaj Perëndisë,
- ekuilibrin tonë shpirtëror,
- gjuhën tonë dhe
- dhembshurinë tonë.

Ngushëllimi i vërtetë: Besim në vend të shenjave

Qenia e larguara nga kjo jetë është një prej pasurive të besimit apostolik të ri. Mbi këtë apostuli kryesor Jean-Luc Schneider nuk vë asnjë dyshim. Megjithatë ai bën thirrje për t'u marrë me kujdes dhe me kthjelltësi me këtë.

Foto: Oliver Rütten

Ne besojmë se njeriu jeton më tej pas vdekjes trupore: Shpirti dhe fryma e tij nuk vdesin, kështu personaliteti i tij vazhdon të jetojë. Në botën e përtejme, njeriu mund të vendosë për ose kundër Perëndisë. Është pikërisht kjo liri vendimarrjeje që i mundëson atij – edhe nëse trupi nuk është më i pranishëm – qasje në sakramente.

Vetëm Perëndia i njeh shpirtat që e kanë besimin për të marrë veprimet shenjtëruese. Këta shpirta pastaj pagëzohen ose marrin Vulën e shenjtë gjatë shërbesës fetare për shpirtat e të larguarve nga kjo jetë. Ne nuk mund t'i shpëtojmë ata me lutjet tona – vetëm Jezusi mundet – por ne mund t'ju dëshmojmë atyre dashurinë tonë. Lutjet tona janë vetëm një ndërmjetësim tek Perëndia, që i fton ata.

Ne duam të jemi të kujdesshëm dhe të kthjellët në lidhje me qenien e larguar nga kjo jetë. Motrat dhe vëllezërit e besimit tregojnë ndonjëherë për ëndrra apo vizione, që kanë të bëjnë me botën e përtejme. Përjetime të tilla bien kryesisht mbi përjetimin e personit në fjalë dhe nuk mund të përgjithësohen. Pra, ato nuk duhet të ngrihen në asnjë mënyrë në nivelin e një të vërtete të padiskutueshme. Këtu një shembull: Kohët e fundit dy persona prej rretheve të ndryshme më thanë se kishin „parë“ të njëjtin person të vdekur të njohur. Të parit ky i kish dëshmuar gëzimin e tij në lidhje me të qenurit i shpëtuar; të dytit disa javë më vonë i kish thënë se i duheshe me patjetër ndihmë ... Kujt i duhet besuar?

„Para pak kohësh isha shumë i befashuar kur lexova se gjithnjë e më shumë të krishterë pretendojnë që besojnë në Jezu Krisht por jo në një botë të përtejme. Të tjerë mendojnë që marrja e sakramenteve varet nga prania e trupit; sipas pikëpamjes së tyre, shpirti i ndarë nga trupi mund të presë vetëm ringjalljen e të vdekurve. Në Gjygin e fundit të vdekurit e ringjallur, përse kohë që pranohen prej Perëndisë, do të mund të hyjnë pastaj në Mbretërinë e tij.

Unë mund ta kuptoj se njëri apo tjetri kërkon të qetësohet në lidhje me fatin e të vdekurve që i ka pasur të afërt, por nuk jam i mendimit se „shenjat“ janë burim më i mirë ngushëllimi. Ngushëllimi i vërtetë vjen prej besimit tonë në dashurinë e Perëndisë dhe prej mirëbesimit që lind nga kjo. Detyra jonë është që të ndajmë vuajtjen e të sprovuarve, të lutemi bashkë me ta dhe ta forcojmë besimin dhe mirëbesimin e tyre në Perëndinë.“

Qenia e larguar nga kjo jetë – bazat

Besimi apostolik i ri, në lidhje me të vdekurit, ndryshon prej të gjithë të krishterëve të tjerë. Po pse është kjo kështu dhe si argumentohet kjo? – Shpjegime mbi mësimin për qenien e larguar nga kjo jetë.

Qenia e larguar nga kjo jetë prek të gjitha ato gjëra, që kanë të bëjnë me të vdekurin, të ndjerin. Në një kuptim më të ngushtë me këtë është përmendur praktika jonë, për të ndërhyrë jo vetëm me lutje për të vdekurit, por për t'ju dhuruar atyre sakramentet me anë të apostujve. Si fillim kushti themelor për këtë është besimi në një jetë pas vdekjes. Pavdekësia e shpirtit i përket njohurive bazë të besimit tonë.

Për më tepër, kësaj i takon ideja se gjëndja e shpirtave është si parim e ndryshueshme në botën e përtejme; pra, edhe pas vdekjes fizike mund të arrihet shpëtimi. Kjo siguri bazohet në thëniet e Ungjillit se me vdekjen marëdhënia e Perëndisë me njeriun nuk mbaron.

Katekizmi thotë për këtë: „Të krishterët apostolik të rinj ndërmjetësojnë me lutje për të vdekurit: Ata i luten Zotit t'i

ndihmojë ata shpirta që kanë shkuar në botën e përtejme të paçliruar.“ (Kapitulli 9.6.1)

Vdekja e një fëmije të papagëzuar

Për herë të parë praktikën e dhurimit të sakramenteve tek të vdekurit përfaqësuar prej të gjallëve, e aplikoi apostuli Friedrich Wilhelm Schwartz (1815–1895). Pikënisje ishte një rast konkret në bashkësinë e atëhershme të Amstërdamit. Më 1872 një fëmijë kish vdekur i papagëzuar ose kish lindur i vdekur dhe prindërit ishin të shqetësuar në lidhje me shpëtimin e fëmijës së tyre. U mor në konsideratë nëse fëmijës së vdekur mund t'i dhuroheshin sakramentet dhe nëse po atëherë si. Apostuli Schwartz, ndaj të cilit u parashtrua kjo pyetje, ishte marrë prej kohësh me 1 Korintasve 15,29. Përballë këtij rasti, kështu u raportua më vonë, atij iu bë e qartë rëndësia e rreshtit të mistershëm të kësaj letre.

1 Korintasve 15,29 është përdorur që nga atëherë si një prej argumentave biblik për dhurimin e pagëzimit dhe Vulës së shenjtë tek të vdekurit. Më pas, në fillim të vitetve 80 të shek. 19-të, të vdekurve iu dhurua edhe Darka e shenjtë.

Se kush i vdekur duhej të pagëzohej apo të merrte Vulën e shenjtë bëhej e njohur si fillim me anë të vizioneve dhe shenjave profetike. Deri në vitet 20 të shek. 20-të u pagëzuan dhe iu dha Vula e shenjtë vetëm të vdekurve që thirrreshin me emër.

Më pas ky zakon u hoq, pasi askush nuk e di se cilit shpirt i jepet në përjetësi prej Perëndisë pagëzimi apo Vula e shenjtë.

Foto: Daniel Rudolph

Shërbesat fetare për shpirtat e të vdekurve zhvilloheshin në fillim ditën e dytë të Krishtlindjeve. Në 1954, apostuli kryesor Bischoff urdhëroi që të vdekurit t'i vihej në dispozicion të dielave Darka e shenjtë. Përveç kësaj, që prej vitit 1954 zhvillohen tri herë në vit shërbesa, gjatë të cilave të vdekurve iu dhurohen pagëzimi dhe Vula e shenjtë.

Tregues në Shkrimin e shenjtë

Meqë besimi ynë dhe praktika e tij në lidhje me të vdekurit ndryshojnë prej të gjithë të krishterëve të tjerë, ekziston domosdoshmëria për ta shpjeguar atë së pakti deri në një farë mase.

Pra le të pyesim si fillim, se çfarë dëshmi ekzistojnë në Testamentin e ri për dhurimin e sakramenteve tek të vdekurit.

Nga njëra anë, tek Letra 1 drejtuar Korintasve, Pali tregon zakonet ekzistues në Korint për t'u pagëzuar për të vdekurit. Ai fillon të flasë për këtë praktikë brëndapërbrënda mosmarrëveshjes së tij me mohuesit e Ringjalljes. Pra, ai nuk kërkonte të arrinte një justifikim për marrjen e sakramenteve për të vdekurit. Në të vërtetë, këtu duket se bëhej fjalë për një praktikë krejtësisht të zakonshme dhe në këtë mënyrë aspak problematike. Pali shkruan (1 korintasve 15,29): „Përndryshe çfarë do të bëjnë ata që pagëzohen për të vdekurit? Në qoftë se me të vërtetë të vdekurit nuk ringjallen, përse ata edhe pagëzohen për të vdekurit?“

Letra 1 drejtuar korintasve, që duhet të jetë shkruar rreth vitit 54 pas Krishtit, është dëshmia më e hershme për këtë zakon. Pjesa e dytë është për t'u renditur shumë më vonë për nga koha. Ajo gjendet tek Letra 1 e Pjetrit, që është përpiluar me sa duket rreth vitit 90 pas Krishtit. Megjithatë, tek Letra 1 e Pjetrit 3,19/e në vazhdim nuk gjendet asnjë dëshmi për marrjen e sakramenteve tek të vdekurit, porse tregohet për zbritjen e Jezusit në „mbretërinë e të vdekurve“ pas kryqëzimit të tij, ashtu siç thuhet në Apostulikum: „me anë të së cilës ai shkoi t'u predikojë frymërave që ishin në burg, që dikur ishin rebelë, kur durimi i Perëndisë i priste në ditët e Noeut, ndërsa po ndërtohej arka, në të cilën, pak vetë, gjithsej tetë, shpëtuan nëpërmjet ujit [...]“. Të njëjtit kontekst i kthehet edhe njëherë 1 Pjetri 4,6 kur thuhet, „të vdekurve [u] është predikuar Ungjilli“.

Mbi të gjitha pjesa 1 korinsave ka provokuar mendime të shumta. Disa interpretues biblik supozuan se gjatë pagëzimit të të vdekurve bëhej fjalë për një praktikë, e cila praktikohet veçse në skajet e bashkësive të krishtera. Sidoqoftë në një koment të kohëve të fundit çështja vlerësohet dhe pretendohet ndryshe, se „pagëzimi i të vdekurve në bashkësinë e Korintit (ndoshta përveç kësaj edhe në bashkësitë e tjera pauliane) ishte një praktikë tejet e zakonshme, e cila ushrohej si e tillë edhe nga grupi i mohuesve të ringjalljes.“

Kisha e periudhës post-apostolike është sjellë në mënyrë refuzuese kundrejt dhurimit të sakramenteve përfaqësuar nga të gjallët për të vdekurit. Ajo e ndaloi pagëzimin e të vdekurve në vitin 397 në Koncilin e tretë të Kartagos.

Rimarrja dhe zhvillimi i mëtejshëm

Gjatë kohës që apostujt e bashkësive katolike-apostolike ishin të orientuar drejt traditës së kishës së hershme si dhe në zakonet katolik dhe ortodoks të ndërhyrjes së thjeshtë me lutje për të vdekurit, apostujt e drejtimit të ri apostolik, që u krijua duke nisur nga viti 1863, hodhën hapa të rëndësishëm përtej kësaj. Së pari ata u mbështetën në bazat e para të lartpërmendura të Testamentit të ri, të cilat nëse mendojmë për shpjegimet e zituara më lart ftonin dukshëm për një rimarrje dhe për një zhvillim të mëtejshëm të tyre. Kjo gjë ndodhi në 140 vitet e fundit.

Për qenien e larguar nga kjo jetë e rëndësishme është vetëm besimi në vullnetin universal shpëtues të Perëndisë, i cili prek në mënyrë të barabartë si të gjallët ashtu edhe të vdekurit. Katekizmi apostolik i ri (kapitulli 9.6.5) flet qartë për këtë: „Jezu Krishti është Zot mbi të gjallët dhe të vdekurit; Ungjilli i tij vlen njësoj për të dy. Është pjesë e vullnetit të Perëndisë që të gjithë njerëzve t'u jepet ndihmë (1 Timoteut 2,4-6; Gjoni 3,16), që do të thotë se vullneti i tij është universal. Dhurimi i shpëtimit ndodh përmes predikimit, faljes së mëkateve dhe sakramenteve (shenjtërimeve). E gjithë kjo është menduar edhe për të vdekurin. Për ata vlen njësoj si për të gjallët që besimi në Jezu Krisht është i domosdoshëm për arritjen e shpëtimit. Shpëtimi ndodh vetëm me anë të Jezus Krishtit.“

Masthead

Autori: Jean-Luc Schneider, Überlandstrasse 243, 8051 Zyrh, /Zvicër

Shtëpia Botuese Friedrich Bischoff GmbH, Frankfurter Str. 233, 63263 Neu-Isenburg/Gjermani

Editori: Peter Johanning

GROSHI I HUMBUR

(LUKA 15,8-10)

Njohësit e shkrimeve janë të zemëruar me Jezusin, sepse ka shoqëri me mbledhësit e taksave dhe me mëkatarët e tjerë. Ai madje ha me ta, ndonëse ata quhen të papastër sipas ligjit hebraik. Në lidhje me akuzat e njohësve të shkrimeve Jezusi tregon disa shëmbëllyra. Njëra prej tyre është shëmbëllyra e groshit të humbur.

„Një grua ka dhjetë grosh të argjëndta dhe humbet njërën prej tyre.

Për këtë ajo është shumë e trishtuar.

Por çfarë do të bëjë ajo tani?“ –

Njohësit e shkrimeve dëgjojnë me vëmendje. – Jezusi vazhdon:

„A nuk ndez ajo më pas një dritë, fshin shtëpinë dhe kërkon aq gjatë derisa ta ketë gjetur groshin që mungon?“ – Dëgjuesit

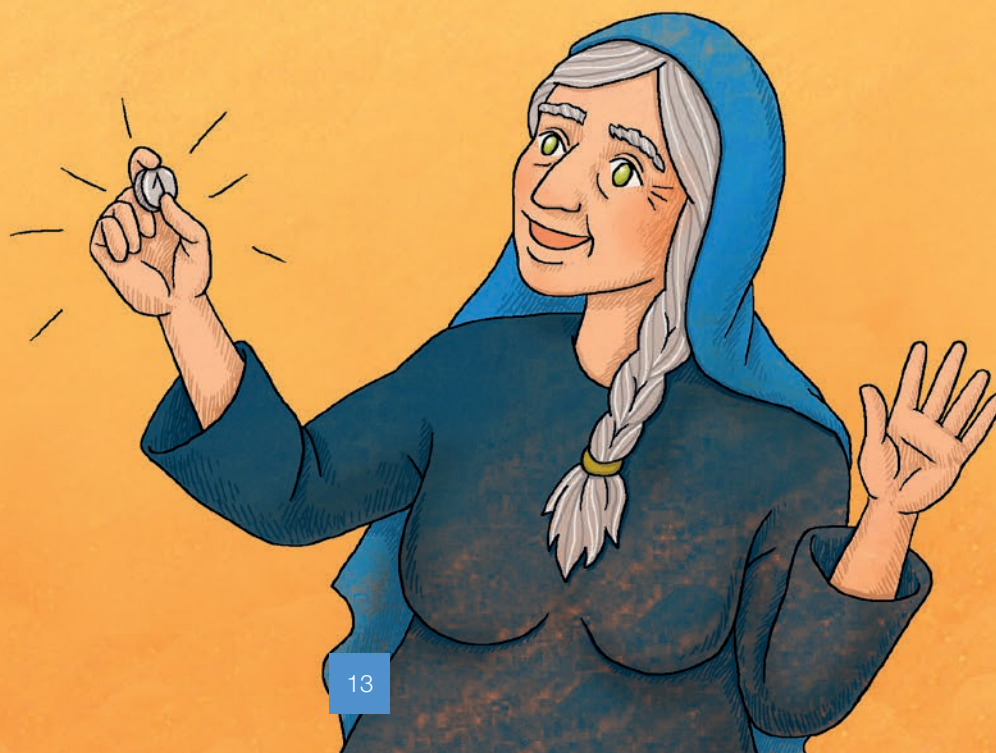
pohojnë me kokë. Të njëjtën gjë do të kishin bërë edhe ata.

Por historia vazhdon më tej:

„Kur gruaja e gjen pastaj monedhën, a nuk thërret ajo shoqet e fqinjet e saja dhe thotë: „Gëzohuni bashkë me mua; se e kam gjetur groshin tim të argjëndtë që e kisha humbur.““

Jezusi u thotë njohësve të shkrimeve: „Po kështu gëzojnë edhe engjëjt për një mëkatar që pendohet.““

Në Palestinë monedhat ekzistojnë duke filluar që nga shekulli i 8-të para lindjes së Krishtit. Vlera e tyre varet sipas peshës dhe materialit. Vetëm duke nisur që prej shekullit të 6-të para lindjes së Krishtit ekzistojnë monedha të stampuara me një vlerë fikse. Në periudhën e Jezusit në Izrael mund të paguash me tre lloje njësisish të ndryshme monetare. Meqë Palestina i përket Perandorisë Romake aty ekzistojnë monedhat romake si për shembull Denari. Kjo është paraja e perandorit, i cili është portretizuar në to. Por pasi Palestina i takon edhe provincës së Sirisë aty vlen edhe e ashtuquajtura paraja provinciale, si Dhramia greke dhe Stateri tyrian. Me këto njësi monetare paguhet edhe taksa e tempullit. E vetmja monedhë hebraike që përmendet në Testamentin e Vjetër është Leptoni (përkthyer me grosh), që është njësia më e vogël e këtij leku.

A e dinit se ne kemi një kalendar etiopian tonin? Viti ynë ka 13 muaj.

TE SARON NE DIRE DAWA (ETIOPI)

Unë quhem Saron, jam njëmbëdhjetë vjeçe dhe jetoj në qytetin Dire Dawa. Ai shtihet afërsisht 500 kilometra larg kryeqytetit të Etiopisë, që janë gati dhjetë orë udhëtimi me autobus.

Të dy qytetet janë afërsisht në të njëjtën linjë, por Dire Dawa ndodhet në hartë pak më në të djathtë, në drejtim të detit pranë kufirit me Somalinë. Unë me familjen time jetoj në një shtëpi të vogël, që e kemi marrë me qera.

Etiopia, krahas Lesotos është vendi më i lartë në Afrikë. Më shumë se gjysma e vendit shtrihet në lartësitë mbi 1200 m. Ndërsa në rrafshinë është nxehtë dhe thatë, në male mund të bjerë borë. Malet Simien në veri janë një park kombëtar, aty mund të shikosh për shembull leopardë, pavianë qimegjatë dhe hijena me pika. Kafshët më pëlqejnë shumë. Vendi im më pëlqen, si dhe njerëzit që jetojnë këtu. Për të qenë gjithmonë e informuar unë shikoj çdo ditë lajmet dhe lexoj gazetën e përditshme. Unë e njoh historinë e Etiopisë dhe mezi pres të di se si do të zhvillohet në të ardhmen vendi im.

Kjo foto është bërë në shkollën time. Ju nuk i shihni të gjithë shokët e klasës, pasi në klasën time janë gati 45 nxënës. Unë jam në klasën e gjashtë. Të mësuarit nuk më duket e vështirë. Unë eci tre kilometra për në shkollë. Shumë nxënës në Etiopi kanë rrugë më të gjata për atje, sidomos në malësi. Ndoshta ky është fakti që disa vraupes shumë të mirë të distancave të gjata kanë dalë prej vëndit tim – dhe kanë fituar gjithsej 53 medalje olimpike.

Mbase kjo ka të bëjë me ushqimin e shëndetshëm që ata hanë? Unë sidoqoftë mund të haja gjithmonë spageti me salcë mishi si dhe fruta.

Për të luajtur unë takohem me shokë në afërsi të shtëpisë time. Mua më pëlqen të luaj futboll por edhe lojra kompjuterike. Shoqja ime më e ngushtë quhet Mahader: Ajo është e zgjuar dhe shumë miqësore, ajo është shumë e qetë veçse qeshet shumë. Ashtu si unë, ajo shkon në klasën e gjashtë.

Muzika më pëlqen, këngët e reja i mësoj shpejt. Më shumë më pëlqejnë këngët e kishës sonë. Këtu më shihni në mes të dy shoqeve nga korri. Do të doja shumë të mësoja të luaja një instrument, si për shembull organon.

Familja ime: Babai im quhet Girma, ai është 40 vjeç. Ai shërben në bashkësinë tonë si evangjelist dhe kryetar bashkësie. Mamaja ime quhet Kidist, ajo merret me tregti. Meqë unë jam fëmija i vetëm, familja ime kujdeset veçanërisht për mua dhe më ndihmon kudo që më duhet përkrahja e tyre. Jam i lumtur që e kam prindërit e mi.

Uroj që Perëndia t'i bekojë dhe t'ju dhurojë atyre shëndet dhe jetë të gjatë.

Foto: Genalyn Mosura

Me triçikël për në shërbesë fetare

Kur Froilan Caderaoniset për në kishë, maksimumi tri rrota janë mbi rrugë – jo se kështu është i shpejtë, por sepse mjete të tilla nuk ka më shumë të tilla. Udhëtarëve të tij u pëlqen.

Boholi për nga sipërfaqja tokësore është ishulli i dhjetë më i madh i Filipinëve edhe pse këtu banojnë vetëm 1 milion prej 100 milion filipinasve. 90 për qind e popullsisë i thonë po besimit të krishterë; disa janë anëtarë të Kishës Apostolike të Re të Azisë Juglindore. Ata flasin boholano, një dialekt i cebuanos dhe aty-këtu anglisht dhe tagalog.

Në kryeqytetin e provincës ishullore Tagbilaran City jeton Froilan Caderaon me gruan dhe dy fëmijët e tij. Ai është evangjelist dhe përgjegjës i bashkësisë me po të njëjtin emër.

Para dhe pas shërbesës fetare 48-vjeçari është në lëvizje si askush tjetër: me një triçikël të verdhë të shndritshëm.

Vajtja në kishë mbi tre rrota

Në qytetet indoneziane është mjete më i pëlqyer i transportit, sidomos në zonat rurale: biçikleta e motorizuar me tre rrota, një lloj makine-Rishka. Karroja, e quajtur edhe thjesht veç “ciklomotor”, i përket trafikut rrugor filipinas ashtu si makinat, linjat e autobusit apo tramvajet diku

Evangelisti Froilan Cadero jeton në Filipine me familjen e tij. Për në shërbesë fetare ai shkon me një ciklomotor të verdhë të shndritshëm. Motrat e vëllezërit i merr me dëshirë me vete.

tjetër. Shumë variante të ciklomotorëve janë në rrugë: pa ose me një Sidecar, pra një rimorkio për udhëtarë të tjerë, pa strehë ose me mbulesë shiu. Si mjet transporti, makina ofron në varësi të modelit vend për deri nëntë udhëtarë: sipas modelit të ndërtimit pasagjerët gjatë udhëtimit ulen ose qëndrojnë në këmbë.

Nuk është taksi dhe përsëri shumë bashkudhëtarë

Një ciklomotor të tillë përdor evangelisti Caderao për vajtjen në kishë. Fillimisht ai e kishte blerë vetëm për veten dhe familjen e tij. Megjithatë, shumë shpejt ai mori pastaj me vete rregullisht edhe anëtarë të tjerë të bashkësisë për rrugën e përbashkët drejt kishës. Ekskluzivisht për këtë rrugë e ka blerë Froilan Caderao biçikletën me tre rrota: për gruan e tij Aurea (45), vajzën e tij Gwyneth (13), djalin e tij Gwylhem (8) dhe për veten. Një vënie në përdorim për transportin e përgjithshëm publik apo për fitimin e parave nuk mendohet; dhe kështu e mban deri më sot.

Një marrëdhënie e përshpejtuar me publikun

Ciklomotori është që prej së largu i dallueshëm: Ai është i lyer me një llak të verdhë të ndezur dhe në pjesën e

përparme të rimorkios ndrit në masat më të mëdha të mundshme emblema e Kishës Apostolike të Re. „Joy in Christ“ – „Gëzim në Krisht“, qëndron me një mbishkrim të kuq mbi stemën e zezë të pikturuar motoja e vitit 2015. Dhe direkt mbi xhamin mbrojtës në pjesën e përparme të strehës, qëndron me shkronja të mëdha „The God Servant“ – „Shërbëtor i Perëndisë“.

Shkoni dhe mësojini ata

Modelin e lyerjes me llak, përgjegjësi i bashkësisë ia la si detyrë një piktori. Me pak mburrje ai sqaron: „Unë jam i vetmi që ka një lyerje të tillë mbi ciklomotorin e tij.“ Këtë gjë ia vëjnë re edhe fqinjët dhe të njohurit. Të shumtë janë ata që i drejtohen në lidhje me ciklomotorin e verdhë të shndritshëm të tij. Për evangelistin kjo është një mundësi e mirë për të treguar rreth besimit dhe kishës së tij. Dhe këtë ai e bën gjithmonë: me gëzim në Krishtin. Nëse ka shkuar ndonjëherë për këtë arsye me vonesë në shërbesë nuk dihet.

Një punëtor serioz dhe i heshtur

Figura poshtë: Apostuli kryesor Jean-Luc Schneider (djathtas) cakton apostulin Edy Isnugroho (në mes) si ndihmës të apostulit të distriktit Urs Hebeisen (majtas)

Foto: NAC Indonesia

Mbajtja e unitetit është sfida më e madhe. Me apostulin Edy Isnugroho kisha e Azisë Juglindore mori më 21 maj 2017 një ndihmës energjik.

„Apostuli i distriktit Hebeisen do të dalë në pension në vitin 2018 dhe më është lutur për t'i vënë përkrah një ndihmës apostul distrikti. Për këtë detyrë është parashikuar apostuli Edy Isnugroho nga Indonezia“, kështu i informoi apostuli kryesor Jean-Luc Schneider në janar apostuj e distrikteve dhe ndihmësat e tyre. Më 21 maj 2017 udhëheqësi ndërkombëtar i kishës e kreu këtë mision në shërbesën fetare të Depok Church (Indonezi).

Po kush është ky njeri, që thirret me dashuri nga motrat dhe vëllezërit e tij të besimit „apostul Edy“? „Ai është një punëtor serioz dhe i qetë. Për nga personaliteti, pak i kundërt me mua“, shpjegon apostuli i distriktit Urs Hebeisen dhe buzëqesh. Në rastin e rregullave të pasardhësve kjo është mirë që është kështu, shton ai. Apostuli i distriktit Hebeisen e drejton që prej vitit 2009 Kishën Apostolike të Re të Azisë Juglindore. Në këto 18 vënde ai përkrahet nga 10 apostuj dhe 4300 vëllezër administrate. 80.000 motra e vëllezër të besimit janë këtu në shtëpi në më shumë se 2200 bashkësi.

Apostuli Edy Isnugroho, lindur më 28 prill 1963, e ka prejardhjen nga një familje apostolike e re. Babai i tij Yusak Saptohadiprayitno, shërbeu në Indonezi si apostul në periudhën që prej vitit 1979 deri në daljen e tij në pension në 2002. Madje edhe gjyshi i i tij ka qenë një mbajtës posti i kishës; ai drejtonte bashkësinë e Lirap në Mitteljava. Apostuli është i martuar dhe ka tre djem në moshën 25, 21 dhe 14 vjeç.

■ *Ju jeni mësues i trajnuar. A punoni në ndonjë shkollë apo tanimë në shërbim të kishës?*

Apostuli Edy Isnugroho: Kam qenë në punë vetëm për pak muaj si mësues në një shkollë të lartë. Pastaj dhashë dorëheqjen, meqë apostuli i distriktit Tansahtikno më kërkoi ta përkrahja në administratën e kishës.

■ *Çfarë bëni ju në kohën tuaj të lirë? A keni ndonjë hobi?*

Kohën e lirë e kaloj me gruan dhe fëmijët e mi në shtëpi. Hobi e mija janë vrapimi dhe çiklizmi..

Bashkëshortët Insugroho me tre djemtë e tyre

■ *Cila është bashkësia që i takoni? Çfarë është e veçanta e asaj bashkësie?*

Unë i përkas bashkësisë së Gendeng/Yogyakarta. Këtu ka shumë student, të cilët vijnë nga vënde të tjera për të studiuar. Pothuajse çdo vit numri i anëtarëve të bashkësisë ndryshon, pasi studentët shkojnë e vijnë.

■ *Cila është historia juaj më e preferuar nga Bibla? Dhe çfarë lidhni me këtë histori?*

Historia ime e preferuar në Bibël ka të bëjë me Davidin. Ai ishte një njeri i shquar me një zemër të përulur. Perëndia e kish përzgjedhur atë. Për shkak të qëndrimit të zemrës së tij, Izraeli nën udhëheqjen e tij arriti mirëqënie. Perëndia e bekoji atë pa masë.

■ *Ju jeni tashmë apostul për më shumë se 15 vjet. Në cilat vende keni punuar deri më tani?*

Deri tani kam punuar në pothuajse çdo distrikt të gjithë Indonezisë.

■ *Ju lutem na tregoni një përjetim që ju ka bërë veçanërisht të lumtur.*

Në shërbim ndaj fëmijëve të Perëndisë jam përballur shpesh me probleme të vogla e të mëdha. Në përballje me problemet e mëdha kam përjetuar disa netë pa gjumë, shumë dëshpërim. Por për sa kohë i besoj Perëndisë, ai më jep forcën e domosdoshme për t'u përballur. Po ashtu përjetimin që këto probleme nëpërmjet ndërhyrjes së tij zgjidhen së fundmi. Perëndia më ndihmon gjithmonë në kohën e duhur. Kjo më bën të lumtur.

■ *Si apostul ju jeni edhe një misionar. A ekziston një recetë patente për një misionin e mirë?*

Dëshiroj t'i takoj të gjithë njerëzit me dashuri; pa bërë asnjë lloj dallimi.

■ *Ju e njihni prej shumë vitesh apostulin e distriktit Urs Hebeisen. Ju pëlqen të punoni me të dhe nëse po, përse?*

Sigurisht që dëshiroj ta përkrah apostulin tim të distriktit. Unë e ndjej dashurinë e tij për mua dhe unë e dua atë. Ai është këshilluesi im me një mençuri të madhe. Ai më mëson ndër të tjera të mendoj globalisht, por të veproj në nivel lokal. Si dhe të mendoj në kohën 10, 15, madje 20 vjeçare dhe të shoh kështu në të ardhmen.

■ *Eksistojnë shumë sfida me të cilat kisha duhet të përballet. Cila ju preokupon më së shumti?*

Fëmijët e Perëndisë në Indonezi vijnë prej fiseve të ndryshme, prej kushteve të ndryshme sociale, kanë motive dhe tradita të ndryshme. Akoma më shumë kjo vlen për Azinë Juglindore. Për mua uniteti është sfida më e madhe.

■ *Në zonën kishtarë të Azisë Juglindore ka – ashtu si kudo në botë – largësi të mëdha. Si do të vazhdoni të mbeten në kontakt me mbajtësit e posteve dhe motrat e vëllezërit?*

Me vëllezërit e administratës dhe bashkëbesimtarët mbaj kontakt nëpërmjet SMS-ve, WhatsApp-it dhe E-Mail-it.

■ *Për çfarë gëzoni më shumë në punën tuaj të re?*

Gëzoj që do të kem më shumë mundësi për të takuar apostulin tonë kryesor dhe apostujt e distrikteve. Nga këto takime unë mund të tërheq forcë të re dhe gëzim të ri për t'i shërbyer Perëndisë dhe kishës.

Pasqyra

01.10.2017	Port Moresby (Papua-Guinea e Re)
15.10.2017	Capetown (Afrika Jugore))
17.10.2017	George (Afrika Jugore)
22.10.2017	Nürnberg (Gjermani)
29.10.2017	Dublin (Irlandë)
05.11.2017	Landau (Gjermani)
12.11.2017	Raipur (Indi)
19.11.2017	Backnang (Gjermani)
26.11.2017	Essen (Gjermani)
03.12.2017	Lübeck (Gjermani)
08.12.2017	Kinshasa (RD Kongos)
09.12.2017	Gemena (RD Kongos)
10.12.2017	Kinshasa (RD Kongos)
17.12.2017	Leeuwarden (Hollandë)

New Apostolic Church
International

